

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνοτάμεινον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παροσχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερσσαι καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
 Ψευδαρκίου δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Δι' ἀνδρομαλ. ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
 καὶ εἶνε προπληρωστέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΚΑΠΑΔΟΧΟΥΡΑΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ἜΤΑΔΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
 Ὅδὸς Αἰῶλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως.

Περίοδος Β' — Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Αὐγούστου 1898

Ἔτος 20^{ον}. — Ἀριθ. 34

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
 (Συνέχεια· ἴδε σελ. 257)

Δὲν ἔπρεπε τώρα νὰ ληφθοῦν τὰ ἀναγκαῖα ἀμυντικὰ μέτρα, καὶ νὰ αναβιβαθοῦν τὰ ὄπλα εἰς τὸ κατάστρωμα, καὶ νὰ πληρωθοῦν τὰ λιθοβόλα, καὶ νὰ κλωθῶν τὰ προστατευτικὰ δίχτυα; Ἐν τούτοις, καὶ πρὸ τῆς ἐτοιμασίας τῶν τῆς ἡμῶν, ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἐνόμισεν ἂν ἄνευ μεγάλου κινδύνου, ἡδύνατο νὰ ἐκπύρην ἀκόμη περισσότερον τὴν ξηρὰν.

Ὅποια μεταβολὴ εἶχεν ἄρα γινῆ συμβῆ; Ἐκεῖ ἔπου, κατὰ τὸν Ἄρθουρον Πόμ, ὑπῆρχον νῆσοι πολλαὶ καὶ μεγάλαι, δὲν ἔλλεπαμεν τώρα εἰμὴ νησίδας μικρὰς καὶ ὀλίγας — ἐξ μολίς τῶν ἀριθμῶν, — τὸ ὕψος τῶν ὀπίων, ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, δὲν ὑπερέβαινε τὰς ἑπτὰ ἢ δέκα ὀργυίας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ μίγας ἀφῆκε τὴν σκοπιάν, ὠλίγησεν κατὰ μῆκος τοῦ ἰστού, καὶ ἐπῆδησεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

— Λοιπόν, Δίρκ Πέτερς, τὸν ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ, εἶδες τὸ Ἀρχιπέλαγος;

— Τὸ Ἀρχιπέλαγος; ἐπαύλαβεν ὁ μίγας, κινῶν τὴν κεφαλὴν. Χμ! καὶ τί Ἀρχιπέλαγος εἶνε αὐτό; Πέντε-ἕξ βράχοι μονάχῃ, καὶ οὔτε ἓνα νησί!

Τῶντι, οὐδὲν ἀπέμενε πλέον ἐκ τοῦ Ἀρχιπέλαγους, ἢ τοῦ ἀδύνατον ἐκ τοῦ δυτικοῦ αὐτοῦ μέρους. Αἱ χαμηλαὶ καὶ ἀσήμαντοι ἐκεῖναι κορυφαί, αἱ ὁποῖαι ἐπρόβαλλον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, οὔτε νῆσοι ἦσαν, οὔτε ἀρχιπέλαγος ἐσηματίζον, ἀλλὰ μάλλον ἐν ἄθροισμα σκοπέλων. Μολοντούτο, ἂν τὸ Ἀρχιπέ-

λάγος εἶχε μεγάλην ἔκτασιν, πιθανὸν ὁ σεισμός νὰ μὴ κατέστρεψε, εἰμὴ μόνον τὰς πρὸς δυσμὰς νήσους. Καὶ περὶ τούτου ἐσκοπεύαμεν νὰ βεβαιωθῶμεν, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐπεσκοπεύομεθα μίαν ἐκάστην τῶν νησίδων ἐκείνων, διὰ νὰ ἐξακριβώσωμεν εἰς ποίαν ἐποχὴν εἶχε συμβῆ ὁ μέγας σεισμός.

Ἐφ' ὅσον ἐπροχώρει ἡ γολέττα μας, ἐφαίνοντο εὐκρινέστερα τὰ λείψανα τοῦ Ἀρχιπέλαγους. Ἡ ἐπιφάνεια τῶν μεγαλύτερων νησίδων δὲν ὑπερέβαινε τὰ ἑκατὸν ἢ ἑκατὸν εἰκοσι τετραγωνικὰ μέτρα, ἐνῶ ἡ τῶν μικροτέρων ἦτο μόλις

τριῶν ἢ τεσσάρων τετραγωνικῶν μέτρων.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Ἀ λ β ρ α ν ο ς δὲν ἡδύνατο νὰ εἰσχωρήσῃ ἄνευ κινδύνου, ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκοπέλων τούτων. Θὰ περιέπλεε μόνον τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκειτο τὸ Ἀρχιπέλαγος, διὰ νὰ γνωρίσῃ ἂν μέρος αὐτοῦ ἢ ὀλόκληρον εἶχε καταποντισθῆ. Ὅπως δὴ ποτε, θὰ ἦτο ἀναγκαῖον νὰ κοπιεθῶμεν διὰ λέμβου εἰς τινὰ σημεῖα, διὰ νὰ συλλέξωμεν τὰ τυχρὸν ὑπάρχοντα τεκμήρια.

Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς ἀπόστασιν χιλίων ὀργυίων περίπου ἀπὸ τῆς μεγαλητέρας τῶν νησίδων, ὁ πλοίαρχος Λάν

Γκὺ ἠθέλησε νὰ μετρήσῃ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, τὸ εὖρε δὲ εἰκοσιν ὀργυίων. Ὁ πυθμὴν ἐκεῖνος θὰ ἦτο πιθανῶς τὸ ἔδαφος νήσου καταποντισθείσης, τὸ κέντρον τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ἀκόμη, πέντε ἢ ἕξ ὀργυίας ὑψηλότερον τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ἐπληροίσαμεν ἀκόμη ὀλίγον καὶ ἠγχυροβολήσαμεν. Ἡ θάλασσα ἐκυμάτιζεν ἐλαφρῶς καὶ ἡ ἀτμοσφαιρική καταστάσις ἐξηκολούθει ἀναλλοίωτος. Ἀμέσως μία λέμβος κατεβιβάσθη ἐκ τοῦ Ἀ λ β ρ α ν ο υ καὶ ἐπέβησαν αὐτῆς ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ, ὁ ναύκληρος, ὁ Δίρκ Πέτερς, ὁ Μαρτίνοσ Χόλτ, δύο ναῦται, καὶ ἐγώ.

Ἐν τέταρτον μιλλίῳ μᾶς ἐχώριζεν ἐκ τῆς μεγαλητέρας τῶν νησίδων, τὸ ὁποῖον διητύσαμεν ταχέως, διὰ μέσου στενῶν διόδων. Οἱ χαμηλοὶ ἐκεῖνοι βράχοι, οἱ αἰωνίως πλησόμενοι ὑπὸ τοῦ κύματος, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶχον διατηρήσῃ κανὲν τεκμήριον, ἱκανὸν νὰ μας διαφωτίσῃ περὶ τῆς χρονολογίας τοῦ σειμοῦ. Ἄλλως τε τὸ ἐπαναλαμβάνω, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦτο, οὐδεμίαν εἶχομεν ἀμφιβολίαν.

Καὶ ἡ λέμβος μας ἐπροχώρει διὰ μέσου τῶν ὑφάλων καὶ τῶν σκοπέλων. Ὅρθιος εἰς τὴν πρῶ-

Ὅρθιος εἰς τὴν πρύμνην ὁ Δίρκ Πέτερς, μετὰ τὸν οἶακα μετατῆ τῶν ποδῶν. . . . (Σελ. 266, σελ. α')

μνην ο Δίρκ Πέτερς, με τον οϊακα με- ταξυ των ποδων, επρβσεχε να τους α- πορευγη.

Η θαλασσα, διαφανης και ηρεμος, α- πεκαλυπτεν εις το βαθος της οχι πυθ- μενα αμμου εσπαρμενου δια κοχυλιων, αλλα σωρους υπομελανας, κεκαλυμε- νους δια φυτειας γηνης, δια φυτων δη- λαδη μη ανηκοντων εις την θαλασσιαν χλωριδα, και εκ των οποιων τινα ανηρ- χοντο μεχρι της επιφανειας της θαλασ- σης. Τούτο ητο μια αποδειξις, οτι το εδαφος επι του οποιου εφυοντο, ειχεν υποστη εσχατως την καθηξην.

Αμα εφθασαμεν εις την νησιδα, εις των ναυτων απελυσε την μικραν αγκυ- ραν, η οποια εσκαλωσε εις μιαν σχι- σμαδα βραχου, και ουτως ηδυνηθημεν να ποδηλασθωμεν ευκολως.

Εις το μέρος λοιπον τουτο εκειτο αλ- λοτε μια των μεγαλονησων του Αρχι- πελαγους, η οποια σημερον ειχε κατην- τηση εν μικρον και ακανονιστον ωσειδες, με περιμετρον εκατον πεντηκοντα περι- που οργυιων, και με υψος εικοσιπεντε η τριακοντα ποδων απο της επιφανειας της θαλασσης!

«Η θαλασσα φθάνει ποτε εις τσον υψος; ηρωτησα τον πλοιαρχον Λαν Γκυ.

— Ποτε, μοι απεκριθη, και δια τουτο ελπίζω νακαλυψωμεν εις το κεντρον της νησιδος αυτης τιποτε λειψανα οι- κιδων η σκηων, αν υπηρξαν, εν ποτε ε- κατοικηθη.

Το καλλιτερον εινε, ειπεν ο ναυ- κληρος, νακολουθησωμεν τον Δίρκ Πέ- τερς, που ηρχισε κατα την συνηθειαν του, να προπορευεται. Αυτος ο διαβο- λανθρωπος βλεπει παντα ο,τι δεν ημπο- ρουμε να ιδουμε μετς!

Μετ' ολιγον ευρισκομεθα ολοι επι του υψηλοτερου μερους της νησιδος. Την προσοχην μας εκίνησαν εν πρώτοις αρ- κετα λειψανα ζων, —ως εκ των κα- ταδιωξων, αυτος, ο Δίρκ Πέτερς και ο Νυ-Νυ, ευρισκοντο ηδη κεντε η εξ μιλι- λια μακραν της ακτης, επι του τσαλα- λικου πλοιαριου. Εκ του κεφαλαιου τουτου αντιγράφω την εξης ενδιαφέρουσαν περικοπήν: «Ερχόμενοι εκ βορρα, επι της Ι α ν α ς, εως να φθασωμεν εις την νησον Τσαλαλ, αφησαμεν διαδοχικως οπισθεν μας τα δυσβατότερα, τα πλεον παγω- μενα μερη της κατεψυγμενης ζωνης. Τούτο, μολονατι αντικειται εις τα κοι- νως περι του Νοτιου Παγωμενου Ωκε- νου γνωστα, ουχ' ηττον ομως ητο γε- γονος, το οποιον η πειρα δεν μας επε- τρεπεν ηδη να νησθωμεν. Δια τουτο, το να επιχειρησωμεν επιστροφην προς βορραν, τώρα προ πάντων, που ο χει- μων ελπίζατε, θα ητο αφορσונה. Μια μονη οδδς μας εμεναν ακομη ανοικτη. Και απεφασισαμεν ευθαρως να διευθυ-

Μετα τας ενδειξεις ταυτας, ουδεμια εχωρει αμφιβολια, οτι ο καταποντισμας συνεθη μετα την αναχωρησιν του Πά- τερωσιν, προ επτα η οκτω μηνων το πολυ. Επειτα εκ τουτου, οτι δεν ωρει- λετο εις τον σεισμον ο θανατος των ιθαγενων εκεινων της Τσαλαλ, των ο- ποιων ειδωμεν τα οστα εις τα περιχωρα του Κλακ-Κλοκ, λευκα πλεον εκ της πολυκαιριας. Ως προς τον πλοιαρχον Ουίλλιαμ Γκυ και τους πέντε ναυτας της Ι α ν α ς, μας εφαινετο αναντήρ- ρητον οτι ειχον κατορθωση να φυγουν, διοτι ουδενος εξ αυτων ευρομεν το πτω- μα εις την νησον Τσαλαλ.

Αλλα που κατεφυγον; — Αγνωστον! Ο εξερευνητικος περιπλους του Αρχι- πελαγους δια του Α λ θ ρ α ν ο υ, διήρκεσε τριακοντα εξ ωρας. Εινε περι- ττον να τον περιγράψω λεπτομερως, διοτι εφ' όλων των νησιδων τα αυτα τεκμηρια ευρομεν — λειψανα ζων και φυτα, — και εξ όλων τα αυτα συμπερά- σματα συνηγάγομεν. Η τελεια εξα- φανισις των αγριων ιθαγενων, συνεκεία των σεισμων, ων θεατρον υπηρξεν δλον το Αρχιπελαγος, ητο πλεον η βεβαια. Επομένως ο Α λ θ ρ α ν ο ς ουδεμιαν επιθεσιν ειχε να φορηθη.

Τελος την 29 Δεκεμβριου, περι την εκτην της πρωιας, υπο ελαφρον βορειο- νατολικον ανεμον, εξεκινήσαμεν, στρε- φαντες αυτην την φοραν την πρώραν μας ακριβως προς νότον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΑΠΟ ΤΗΣ 29 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 9 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Την πρωιαν εκεινην ανεγνωσα και παλιν επισταμενος το εικοστον πέμπτον κεφαλαιον του βιβλιου του Έδγαρ Πόε. Εκει ο Αρθουρος Πόμ διηγεται οτι, οταν οι ιθαγενεις ηθελησαν να τους κα- ταδιώξουν, αυτος, ο Δίρκ Πέτερς και ο Νυ-Νυ, ευρισκοντο ηδη κεντε η εξ μιλι- λια μακραν της ακτης, επι του τσαλα- λικου πλοιαριου.

Εκ του κεφαλαιου τουτου αντιγράφω την εξης ενδιαφέρουσαν περικοπήν:

«Ερχόμενοι εκ βορρα, επι της Ι α ν α ς, εως να φθασωμεν εις την νησον Τσαλαλ, αφησαμεν διαδοχικως οπισθεν μας τα δυσβατότερα, τα πλεον παγω- μενα μερη της κατεψυγμενης ζωνης. Τούτο, μολονατι αντικειται εις τα κοι- νως περι του Νοτιου Παγωμενου Ωκε- νου γνωστα, ουχ' ηττον ομως ητο γε- γονος, το οποιον η πειρα δεν μας επε- τρεπεν ηδη να νησθωμεν. Δια τουτο, το να επιχειρησωμεν επιστροφην προς βορραν, τώρα προ πάντων, που ο χει- μων ελπίζατε, θα ητο αφορσונה. Μια μονη οδδς μας εμεναν ακομη ανοικτη. Και απεφασισαμεν ευθαρως να διευθυ-

θωμεν προς νότον, όπου ηλπίζαμεν να- νακαλυψωμεν αλλας νησους, και όπου ητο πιθανον να ευρωμεν κλιμα ηπιό- τερον. . .»

Ουτως ειχε σκεφθη ο Αρθουρος Πόμ, ουτως επρεπε να σκεφθωμεν και ημει, κατα μεζονα λογον. Την 29 Φεβρουα- ριου — το ετος 1828 ηπι το δισεκτον, — τι φυγάδες ευρεθησαν «επι του απεραντου και ερημου ωκεανου» περαν του ογδο- κοστου τεταρτου παραλληλου, ενφ ημει, μόλις ειχομεν τώρα 29 Δεκεμβριου. Β- πομένως ο Α λ θ ρ α ν ο ς εκπρο- ρεβετο κατα δυο μηνας του πλοιαριου, το οποιον εφυγεν εκ της νησου Τσαλαλ, απειλούμενον ηδη απδ την προσεγγισιν του μακρου πολικου χειμωνος. Εκει τοουτου η γολεττα μας, η στερα και καλωδς εφωδιασμενη, ενέπνεε πολυ με- γαλητεραν εμπιστοσύνην απδ το μονη ξυλον του Αρθουρου Πόμ, μήκος πεν- τήκοντα ποδων, και πλατους τεσσαρων μεχρις εξ, μη φερον ειμη τρεις γε- λωνας, προς διατροφην τριων ανθρω- πων.

Είχα λοιπον δικαιον να ελπίζω, οτι θα εστέφετο υπο επιτυχιας και το δεύ- τερον τουτο μερος της εκστρατειας μας.

Την αυτην πρωιαν, και αι τελευταίαι νησιδες του Αρχιπελαγους, εξηφνηθη- σαν εις τον οριζοντα. Ουτε εν τελευταιω παγου δεν εφαινετο καθ' όλην τη έκ- τασιν της θαλασσης — και ητο φυται, αφ' ου η θερμοκρασια του υδατος δεν ητο ποτε χαμηλοτερα των 43η Ρεωμά- ρου, — το δε ρευμα, αρκετα ισχυρον, ε- ξηκολούθει να διευθύνεται σταθερως απο βορρα προς νότον.

Σμήνη πτηνων αναριθμητα διεσχίζοι τον αέρα, αλκυονες, πελεκανες, κλυδω- νομάντιες. Οφειλω ομως να παρατηρή- σω οτι οι τελευταίοι ουτοι δεν ειχον τήν γιγαντιαιας εκεινας διαστάσεις, τας ο- ποιας σημενουμε ο Αρθουρος Πόμ, και κανεις εξ αυτων δεν επρόφερε το αιώ- νιον εκεινο τ ε κ ε λ ι - λ ι, — το ο- ποιον φαινεται οτι ητο η συνηθεστερα λέ- ξις της τσαλαλικης γλώσσης.

Ουδεν αξιομνημόνευτον συνεθη τας δυο ακολουθους ημέρας. Ίχνος γης δεν ε- φάνη, ουτε πλησιον ουτε μακραν. Οι ανδρες του πληρωματος εκαμαν πλον στωτάτην αλεια εν εις τα υδατα εκεινα, όπου ηφθονουν οι σκαροι, οι γαδοι, οι θιναι, οι γόγγροι, και αλλα εζη ιχθύων. Η μαγειρικη ικανότης του Ενδικαπτου — εχοντος πάντοτε ως συμβουλον τον Ουδρλιγκερλην, — εποίκιλεν ευπρεπεις τα γευματα αξιοματικων και ναυτων, και εις την συνεργασιαν των δυο φί- λων ωφειλετο αμέριστος η ευγνωμοσύνη μας.

[Επειτα συνέχισα]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΝ

Αγαπητοί μου,

NAMEΣΑ εις τα τόσα θεατρα, τα ο- ποια λειτουργ- γουν τώρα το καλοκαίρι εις τας Αθήνας, υπάρχει και εν Ιπποδρό- μιον, εξω, παρα τας

Σηλας. Εις το Ιπποδρόμιον αυτο πα- ρτινεται από τινος μετα μεγάλης επι- τυχιας και μία παντομίμα, η Τ σ ε ν- τ ρ ι λ λ ο ν, κατα το πρόγραμμα, η με άλλους λογους η γνωστή σας Σ τ α κ τ ο π ο ύ τ α (Cendrillon) το εμμορφον και παρλομοιον παραμύθι, το οποιον τωσakis βεβαια ηκούσατε από την μάμην σας. Το ελκυστικώτερον εινε, οτι εις την παντομίμαν αυτην λαμβά- νουν μέρος ολη και παιδάκια, από δύο- δεκα ετών, μέχρι ... τριων και επειδη ο θάσος δεν ειχε τόσα πολλά, οσα εχρει- αζοντο δια την μεγαλοπρεπη αυτην πα- ράστασιν, ηναγκάσθη να στρατολογήση από τας συνοκίας των Αθηνων διάφορα παιδάκια, τα οποια, αντι εικοσαλέπτου αμοιβής καθ' εσπεραν, δέχονται να πα- ι ζ ο υ ν, δηλαδή να φορουν κομφας εν- δυμασίας χοροδ, να παρουσιάζωνται εις την αθουσαν της τελετης και . . . να τρώγουν τα κουφέτα, τα οποια τρατά- ρει το Βασιλόπουλον. Αλλ' αυτο μου φαινεται οτι θα το εκαμαν, και χωρις το εικοσαλέπτον. . .

Επήγα κ' εγω προχθες δια ναπο- λαύσω το σπάνιον αυτο θέαμα. Εις την αρχην, με διεσκέδασεν η παρελασις των διαφόρων «καλλιτεχνων και καλλιτε- χιδων» του θιάσου, ιππευτων, ακροβα- των, ισορροπιστων, κωμικων κτλ. οι ο- ποιοι με τα διάφορα γυμνάσματά των και τα παιγνίδια, μου υπενθύμισαν ζω- ρως τον παλαιον και αληθιμόνητον φίλον μας Καίσαρα Κασκαμπέλ, τον Μακρο- λελεκαν, την Ναπολέαιναν, τον Γιάν- νην και τον Αλέκον. . . Αλήθεια, μου φαινεται, οτι όσοι ανεγνωσαν ποτε το ραιδρότατον αυτο μυθιστόρημα του Βέρν, εινε αδύνατον να παρευρεθουν εις παρα- στασιν Ιπποδρομιου, χωρις να νομίσουν να βλεπουν ζωντανους εμπρός των τους ηρώας του. Εκ πρώτης οψαως τουλά- ριστον διότι λέγουν, οτι εις το πραγ- ματικόν εινε δύσκολον να συναντήση τις μεταξυ των ακροβατικων θιάσων, αν- θρώπους εχοντας τα αισθήματα της οι- κηγενειας Κασκαμπέλ. . . Ας εινε!

Επι τέλους ηλθεν η σειρά της παν- τομίμας. Εις την πρώτην πράξιν αι κα- και αδελφαι της Στακτοπούτας στολιζον- ται προ του καθρέπτου, ενφ εκεινη, ως υπηρέτρια, πλένει εις το μαγειρείον. Το Βασιλόπουλον στέλλει τους ανθρώπους του και προσκαλει τας δυο αδελφας εις τον χορόν' και ενφ αυται φεύγουν, η Στακτοπούτα μένει μόνη και κλαίει. . . Αλλ' ερχεται η Μάγισσα, την μετα- μορφώνει εις βασιλοπούλαν και με το ωραιότερον άμαξάκι του κόσμου, την στέλλει εις το παλάτι. Εις την δευτέ- ραν πράξιν, ο κίρκος μεταβάλλεται εις μεγαλοπρεπη αθουσαν χοροδ. Καί αφ' ου την στολίσουν και την ετοιμάσουν εις την έντέλειαν οι μικροί υπηρέται, εισέρ- χεται το Βασιλόπουλον με τον γελωτο- ποιόν του, — τι χαριτωμένος ο μικρούλης εκεινος γελωτοποιός! — την επιθεωρεί, μένει ευχαριστημένος, και κάθηται εις τον θρόνον. Και αρχίζει η παρελασις των μικροσκοπικων προσκεκλημενων, τους οποιους οδηγεί ο γελωτοποιός. Τα παιδάκια με τας ποικιλιας ενδυμασίας και τους ποικιλους τρόπους, εισέρχονται κατά ζεύγη, χαιρετούν το Βασιλόπουλον και λαμβάνουν θέσεις δεξιά και αριστε- ρά. Α, τί κωμικά που χαιρετούν τα μικρά μικρά παιδάκια, με όλην την σο- βαρότητα, ως να ευρισκοντο εμπρός εις αληθινον Βασιλόπουλον! Ένα μικρον μάλιστα, σχεδον βρέφος, το οποιον υπο- κλίνεται και έπειτα πίπτει κάτω, τι γέλια που απέσπασε και τι χειροκρο- τήματα. . .

Εκείτα εισέρχονται οι αντιπρόσωποι των ξενων Κρατων. Πρώτος ο Άγγλος, μικρός μικρός και κορδωμένος, με κόκ- κινες φαβορίτες και με μαυρες μπότες. Προχωρεί, ενφ η μουσική παίζει τον αγγλικον θνον, χαιρετά μεγαλοπρεπέ- στατα, και κάθηται. Μεταξυ των άλλων αντιπροσώπων, κινεί την προσοχήν και τα χειροκροτήματα, ένας μικρός Γαρι- βάλλης με δυο ερυθροχιτωνας ακολού- θους, και ένας μικρός Σμαλένσκης με ένα μικροσκοπικόν εύζωνάκι. Τότε η μου- σική παίζει το ελληνικόν και ο ένθου- σιασμός των θεατων φθάνει εις το έκ- ακρον. Τί παράδοξον! Η χορδή του πατριωτισμου εινε τόσον ευαίσθητος, ω- στε και παιδια ακόμη, παίζοντα, εμπο- ρούν να την θίξουν. Το πιστεύετε οτι την στιγμήν εκεινην ησθάνθη μίαν συγ- κίνησιν; Και είμαι βέβαιος, οτι ολοι την ησθάνθησαν ομοίως.

Υστερα μοιράζονται τα κουφέτα — έ- πρεπε να εδλέπατε το μικρόν εκεινο, πώς ακολουθοσε τον υπηρέτην με τον δισκον! — ύστερα αρχίζει ο χορός, και μετ' ολίγον τελειώνει, αφ' ου η Στακτο- πούτα χαση το παπούτσι της και εξα- φανισθη — όπως ξεύρετε από το παρα- μύθι.

Εις την τρίτην πράξιν, επιστρέφομεν εις το σπίτι των αδελφων. Η Στακτο- πούτα έχει αναλάβη την πρώτην της οψιν και πλένει εις το μαγειρείον. Μετ' ολίγον επιστρέφουν και αι αδελφαι της και πηγαίνου κατευθειαν εις τον κα- θρέπτην. Εν τω μεταξυ οι βασιλικοί υπηρέται γυρίζουν την πόλιν με το πα- πούτσι, το οποιο ειχεν ευρεθη πεσμένον εις τον χορόν, δια να ιδούν εις ποιας πόδι πηγαίνει. Έρχονται και εις το σπίτι της Στακτοπούτας. Το δοκιμά- ζουν αι αδελφαι της, τίποτε! Το δοκι- μάζει εκεινη, και της ερχεται. Φθάνει το Βασιλόπουλον, το οποιο όμως δεν έν- νοσεί να νυμφευθη την άσχημην και μου- τζουρωμένην εκεινην κόρην. Αλλά φθά- νει παλιν η Μάγισσα, την εγγίζει με το ραβδί της, της δίδει την πρώτην της μορφήν και . . . η παντομίμα τελειώνει με τους γαμους του Βασιλόπουλου και με μίαν λαμπράν παρελασιν όλων των παιδιων, εις φορετα, εις άμαξια και πεζη, ενφ ο μικρός αντιπρόσωπος της Μεγά- λης Βρετανίας, ιδιότροπος πάντοτε, α- κολουθεί επάνω εις ένα μουλάρι. . . Και το θέαμα φωτίζουν ποικιλόχρωμα βεγ- γαλικά και οι θεαται χειροκροτούν και φεύγουν κατευχαριστημένοι.

Μου φαινεται όμως, οτι περισσότερον ευχαριστημένοι από όλους φεύγουν τα παιδάκια, που έλαβαν μέρος εις την παν- τομίμαν.

Σας αποπάλαμι

ΠΑΙΔΩΝ

ΚΟΙΜΑΣΑΙ, ΑΓΓΕΛΑΚΙ ΜΟΥ ΞΑΝΘΟ

Κοιμάσαι, αγγελάκι μου Ξανθό, Κ' εγω 'ς το μαζιλάρι σου γεμένη, Τό φως και τον παράδεισο ποθά, Που σάν ευπνήσης πάλι με προσμένει.

Τ' εινε του κόσμου όλ' οι θησαυροί Μπροστά 'ς ένα γλυκό χαμόγελό σου; Τι πράγμα πιθ γλυκό νάναι μπορεί; Παρά ένα φιλάκι 'ς το λαιμό σου;

Τι εινε το χρυσάφι δλο της γης Μπροστά 'τά δλόχρυσά σου τα μαλλάκια; Τ' εινε τα πρώτα ρόδα της αυγης Μπροστά 'τά κόκκινα σου μαγουλάκια;

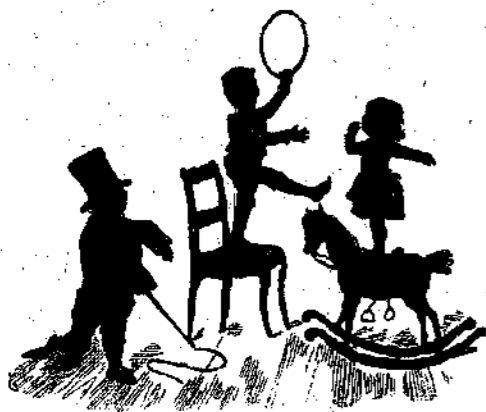
Τ' εινε το μέλι τάχα του βουνοδ Μπροστά 'τό μέλι πούχεις στα χειλάκια; Τ' εινε το χρώμα τάχα τουράου Μπροστά 'τά γαλανά σου τα ματάκια;

Τ' εινε το τραγουδάκι των πουλιων Μπροστά 'στην κρυσαλλένια' τη φωνή σου; Καί τ' εινε μυρωδιές τριανταφυλλιων Μπροστά 'στη μυρωμένη αναπνοή σου;

Ποιας άλλης μάνας το μικρό πουλι Έχει την αγγελοπλαστη μορφή σου; Μά και ποιά έχει αγάπη πιθ πολλή 'Απ' δση σουχει, φως μου, η δική σου;

N. I. ΧΑΤΖΙΔΑΡΗΣ

ΤΟ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

— Προσέξατε καλά, δεσποινίς 'Ιου- λία! 'Αν δὲν περάσετε μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸ στεφάνι, θὰ σας βάλω πρόστι- μόν χιλία φράγκα, θὰ σας δώξω ἀπὸ τὸν θάσον, καὶ θὰ σας ἐξορίσω ἀπὸ τὰς 'Αθήνας!

ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ [Ἰαπωνικὸν διήγημα]

— Κορίτσια; — Μάλιστα, αὐθέντα μου. — Καὶ πόσα εἶνε; — Τέσσερα, αὐθέντα μου. Δυὸ πολὺ πολὺ μικρά, καὶ ἄλλα δυὸ μεγαλύτερα, ποῦ τα κρατοῦν 'εἰς τὴν γάστιν τους. — Τέσσερα! Ἀδριὸν θὰ γίνουιν εἰς μεθαύριον δέκα, καὶ οὕτω καθεξῆς. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπρεπε νὰ λάβῃ αὐστηρό- τερα μέτρα ἐναντίον τῆς ἐπαιτίας, ἢ ὅ- ποια μᾶς ἐπλημύρισε 'σαν τὴν ἀκρίδα. Δὲν εἶνε κατάστασις αὕτη! Καὶ ὁ αὐθέντης Φίγ-Μοῦ-Λῆ, ἀπο- τεινόμενος πρὸς τὸν ὑπρέτην του, ἐξη- κολούθησε: — Δόσε τους λίγο ρίζι: διὰ νὰ χορ- τάσουν τὴν πενίαν των' δόσε τους τὸ παλῶ μου τὸ φόρεμα—ἐκεῖνο τὸ γαλά- ζιο, ξεύρεις,—νὰ τὸ κάμουν εἰς τέσσερα καὶ νὰ κρύψουν τὴ γύμνια των. — Δὲν θὰ τα δεχθῶν, αὐθέντα μου!.. Δὲν θέλουν ἐλεημοσύνην' ζητοῦν ἐρ- γασίαν. — Πήγαινε νὰ τα ἐρωτήσης τί ἡλι- κίαν ἔχουν. Εἰς τὴν μεγάλην Ἰεδδῶ καὶ εἰς ὅλα τὰ περίχωρα, ὁ γηραιὸς Φίγ-Μοῦ-Λῆ ἦτο πασίγνωστος διὰ τὰ πλοῦτη του καὶ διὰ τὴν εὐσπλαγγίαν του. Τὸ μέγαρόν του δὲν ἦτο μόνον τὸ μεγαλύτερον καὶ τὸ κομψότερον τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ τὸ φιλοξενιώτερον ὅλης τῆς Αὐτοκρατο- ρίας. Ἐδέχετο πτωχοὺς καὶ πλουσίους. Αἱ ἐορταί, τὰς ὁποίας εἶδιδε συχνά, ἐ- φημιζοντο διὰ τὴν λαμπρότητα των καὶ τὴν πρωτοτυπίαν των, τὰ δὲ φιλανθρω- πικὰ αὐτα, τὰ ὁποία εἶχεν ἰδρύσῃ δι'

ἐξόδων του, εἶχον καταστήσῃ τὸν ὄνομά του ἐνδοξόν κ' εὐλογητόν. Ὁ Φίγ-Μοῦ-Λῆ ἔσπαζε τώρα τὸ κε- φάλι του νὰ εὕρῃ καμμίαν ἐργασίαν διὰ τὰ τέσσερα πτωχὰ κοριτσάκια, ἢ τοῦλά- χιστον διὰ τὰ δύο μεγαλύτερα... 'Αλλὰ τί νὰ τα κάμῃ; Εἰς τὸ μέγαρόν του, περισσότεροι ἦσαν οἱ ὑπρέται ἀπὸ τὰ διδάνια. Εἰς τοὺς ἀγρούς του, ὅπου ἐ- καλλιεργεῖτο ἡ ὄρυζα, οἱ ἐργάται ἐπε- ρίσσευαν. Εἰς τοὺς κήπους του, κάθε δέν- δρον σχεδὸν εἶχε καὶ τὸν κηπουρόν του... Τί νὰ τα κάμῃ; 'Εν τῷ μεταξὺ ἐπέστρεφεν ὁ ὑπρέ- της Τσάγγ-Τσάγγ' καὶ ἔφερε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν: — Τὸ μεγαλύτερον κοριτσί εἶδεν εἰς τὴν τῶρα δώδεκα φορές νὰ ξαναβγαίνουιν ἢ πεταλοῦδες. (Μὲ αὐτὸ ἤθελε νὰ εἴπῃ ὅτι ἦτο δώ- δεκα ἐτῶν. Εἰς τὴν Ἰαπωνικὴν γλῶσ- σαν, ὅπως δὲ καὶ εἰς κάθε ἄλλην, εἶνε συχναὶ αὐταὶ αἱ ποιητικαὶ ἐκφράσεις.) — Πεταλοῦδες!.. Πεταλοῦδες!.. ἀνέκραξεν ὁ Φίγ-Μοῦ-Λῆ, διακόπτων ἀποτόμως τὸν ὑπρέτην... Πεταλοῦδες εἶπες;.. 'Α, νὰ μὴν εἶνε!.. Ναι, μοῦ ἤλθε μὴν εἶδε, ἐξηκολούθησεν, ὁμιλῶν μᾶλλον πρὸς ἑαυτόν. 'Ἐδῶ εἰς τὴν Ἰεδ- δῶ μ' ἔχουν διὰ βασιλέα τοῦ συρκοῦ. 'Ὅ,τι κάμω ἐγὼ, ἀμέσως θὰ τὸ κά- μουν ὅλοι... Ἐὐχαριστῶ πολὺ τοὺς κα- λούς μου συμπολίτας διὰ τὴν τιμὴν ποῦ μου κάμνουν. Καὶ διὰ νὰ τοὺς εὐχαρι- στήσω καλλίτερα, θὰ ἐπινοήσω... δη- λαδὴ ἐπενόησα μίαν μύθον, ποῦ θάρσῃ ἐποχὴν. Ἡ πεταλοῦδες! νὰ ἡ μὸδα!.. Μάλιστα, ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, ἢ πεταλοῦδες θὰ εἶνε τῆς μὸδας... Τίποτε δὲν θὰ γίνεταί, χωρὶς πεταλοῦδες!.. Καὶ ὅταν κατα διαταγὴν του, ὁ Τσάγγ- Τσάγγ ἔφερεν ἐνώπιόν του τὰ τέσσερα κοριτσάκια—τὰ δύο εἰς τὴν γάστιν των ἄλλων δύο,—ὁ Φίγ-Μοῦ-Λῆ τοῖς εἶπε: — Ὅ,θὰ δώσω μίαν ἐορτήν εἰς τοὺς κήπους μου, καὶ θέλω νὰπολύσω χιλιά- δες χιλιάδων πεταλοῦδες... Πηγαίνετε νὰ μου πιάσετε πεταλοῦδες. Ὅ,θὰ τὰς φέ- ρετε ἐδῶ, καὶ θὰ σας τὰς πληρώσωιν ἀμέσως. Σὰς θέλω! 'Ἡ ἐκρινὴ ἐορτὴ τοῦ Φίγ-Μοῦ-Λῆ ἐθεωρήθη ὡς ἡ ὀρασιώτερά του ἔτους ἐ- κείνου. Οἱ προσκεκλημένοι του ἔμειναν ἐκ- θαμβοὶ καὶ καταγοητευμένοι ἀπὸ τὸ πλῆ-θος τῶν πεταλοῦδων, τὰς ὁποίας οἱ ὑπ- ρεταὶ κάθε τὸσόν ἀπέλυον κατὰ ἕκαστον τάδας, μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους, εἰς ἐν νεῦμα τοῦ κυρίου των. Κίτρινα, κόκκινα, πράσινα, ἰόχροα, λευκά, τὰ χαριτωμένα ἐντομα ἐγέμισαν ὅλον τὸν κήπον. Πότε ἀνέβαιναν ὑψηλά πρὸς τὸν κυανοῦν οὐ- ρανὸν καὶ πότε κατέβαιναν πρὸς τὰς ἀν- θισμένας πρασινάδας, μὲ τὸσση κανονι- κότητα, ὡστε ἐνόμιζες ὅτι τὰ ὠδήγει

χεῖρ ταχυδακτυλουργοῦ. Καὶ τὰ σύννεφα ἐκεῖνα τὰ ἐλαφρά, τὰ ζωντανὰ καὶ πο- λύχρωμα, ἀπετέλεσαν θέαμα σπάνιον καὶ ἀλησμόνητον. Ἡ ἰδέα τοῦ Φίγ-Μοῦ-Λῆ ἦτο πραγ- ματικῶς μεγαλοφυῆς, θαυμασία. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο κανεὶς ἀπὸ τοὺς πλουσίους τῆς Ἰεδδῶς δὲν ἔδωκεν ἐορτὴν χωρὶς νὰ ἔχῃ καὶ πεταλοῦδες. Τὰ τέσσερα ὄρφανὰ, τὰ προστατευόμενα ὑπὸ τοῦ Φίγ-Μοῦ-Λῆ, εὕρισκον οὕτω κοθήμε- νὰς ἐργασίαν. 'Αλλως τε εἶχον ἀποκτή- σῃ δεξιότητα μεγάλην εἰς τὸ κινήσῃ των πτερυγῶν ἐντόμων, καὶ ἡ φήμη των διεδόθη τὸσόν, ὡστε εἰς ὅλα τὰ ἀρχον- τικὰ μέγαρα αὐτὰ ἀποκλειστικῶς ἐπρό- κήθευον τὰς πεταλοῦδας τῶν ἐορτῶν. 'Αλλ' ἐνῶ, χάρις εἰς τὸν ὄραϊόν τοῦ- τον συρμόν, ἐσχηματίζετο ἤδη καὶ ἡ- ξανεν ἡ περιουσία των ὄρφανῶν, ἢ τοῦ προστάτου των, ἔνεκα τῶν μεγάλων πι- γενναιοδωριῶν, ἤρχισε νὰ ὀλιγοστεῖν... Μίαν ἡμέραν ὁ Φίγ-Μοῦ-Λῆ εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ πωλήσῃ τὸ μέγαρόν του καὶ τοὺς κήπους του. Ἀργότερα ἐπώλησε τὰ κτήματά του' ἔπειτα ἀπέβαλε καὶ τοὺς τελευταίους ὑπρέτας, καὶ ἐπὶ τινὰς ἐ- βδομάδας ἐπλανήθη ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, καταλύων τὴν νύκτα εἰς τὰ μικρότερα ξενοδοχεῖα... Ὁ τροχὸς τῆς τύχης ἐγύρισε δι' αὐτὸν ἀνάποδα' κανεὶς δὲν τον ἐσυλλογίζετο πλέον, κανεὶς δὲν ἐνεθυμῆετο τὸν καλὸν ἄρχοντα, οὐτε ἐ- κείνοι τοὺς ὁποίους ἔχεν εὐεργετήσῃ. Εἰς μίαν ἐξήγησε θέσιν δημοσίου γρα- φείου... Κατήντησεν ἐπιτέλους ἐπαίτης. 'Ἐνα βράδυ, ἐνῶ ἐγύριζεν εἰς τοὺς δρόμους, ἐβίβησεν ὅτι ἐκεῖ πλησίον ὑπῆ- ρχε μίαν οἰκίαν, τῆς ὁποίας ἡ θύρα οὐδέ- ποτε ἐκλείετο πρὸ τῆς δυστυχίας... 'Ἐτυρε τοὺς κενυραμένους του πόδας μὲ τὰ τρύπια ὑποδήματα ἕως ἐκεῖ πού του εἶπαν, καὶ εἶδε πραγματικῶς μίαν κομφοτάτην οἰκίαν μὲ φωτισμένα παράθυ- ρα, τὰ παραπετάσματα τῶν ὁποίων—τὸ παρετήρησε μὲ χαρὰν του,—ἦσαν στυ- λισμένα καλλιτεχνικώτατα, ὅλων μὲ πε- ταλοῦδες ζωγραφισμένες. 'Αλλὰ καὶ ἡ θύρα τῆς εἰσόδου, ὅπου λάκαν κόκκινη, ἦτο ἐπίσης στολισμένη μὲ πεταλοῦδες ἀπὸ λάκαν χρυσοῦν. Ὁ Φίγ-Μοῦ-Λῆ ἐκτύπησεν. Ἡ θύρα ἠνοιχθῆ καὶ εἰς τὸ κατώφλιον, ἔκασεν ἐνὰς ὑπρέτου, ὁ γέρον ἐπαίτης ἀνε- γνώρισε—μὴν πλὴν καὶ ὄραϊον,—μίαν ἀπὸ τὰς τέσσαρας ἐπαίτιδας, τὰς ὁποίας εἶχεν ἄλλοτε προστατεύσῃ. Καὶ ἐκεῖνη ἐπίσης τὸν ἐγνώρισε. — Ναι, εἶμαι ἐγὼ! ἐφίθουρισε, βλέ- πων τὴν ἐκπληξίαν της. Εἰς σὰς ἢ πε- ταλοῦδες ἔφεραν εὐτυχίαν' δόξα σοι ὁ Θεός! 'Αλλὰ ἐγὼ ἰδοὺ πῶς κατήντησα ἀπὸ τὴν σπατάλην μου, ἀπὸ τὰς πρέ- λες μου. — Καὶ ἀπὸ τὰς γενναιοδωρίας σας!

ἀνέκραξεν ἐν χαρῷ αἱ τέσσαρες ἀδελ- φαί, αἱ ὁποῖαι εἶχον προστρέξῃ. 'Αν το ἔλησμονησαν ἄλλοι ἀχάριστοι, ἡμεῖς ὁ- μως δὲν το λησμονοῦμεν! Εἰς ὀλίγην ὥραν οἱ ὑπρέται μετε- μόρφωσαν τὸν γέροντα Φίγ. Τοῦ ἐφόρε- σαν καινούργια φορέματα, τοῦ ἔλουσαν μὲ ἀρώματα τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς χεῖ- ρας, καὶ τον ὠδήγησαν εἰς τὴν αἰθουσαν ἔκτου τῶν ἀνέμενων αἱ τέσσαρες ἀδελφαί. Καὶ ὁ γέρον Φίγ ἐκλαυσεν, ὅπως ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν του, ὅταν ὄλοι τὸν ἐβίβησεν ἐπὶ τοῦ στήθους των καὶ τον ἀπεκάλεσαν πατέρα. — Ἡ πεταλοῦδες!.. ἐφίθουριζεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν λυγμῶν του, ἢ πεταλοῦ- δες!... ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΙΑΣ ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ (Συνέχεια' ἴδε σελ. 260) — Δέκα χιλιάδες φράγκα, κύριε!.. ἀνέκραξεν ἡ Πολυξένη. Τότε λοιπὸν αὐτὰ τὰ παιδιὰ θάνηκον εἰς καμμίαν ληστρικὴν συμμορίαν, καὶ θὰ ἤλθον ἐδῶ βέβαια διὰ νὰ μάθουν τὰ κατατόπια τῆς ἐπαύλειος καὶ νανοῖζου τὴν νύκτα εἰς τοὺς κακούργους... — Καθόλου δύσκολον! 'Αλλὰ δὲν ἔχουμε φόβο... εἰμαθα πολλοί, καὶ ὁ- λοι ὀπλισμένοι. Ὁ Ζοζός, ποῦ κοιμάται κάτω, μόλις ἀκούσῃ τὸ παραμικρόν, θὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ... Μὴν εἰπῆς ὁμως τί- ποτε εἰς κανένα. Ἄφησε τὸ νόμισμα καὶ τὸ διαμάντι ἐκεῖ ποῦ τα ἤρρες, καὶ πρόσεχε τὰ παιδιὰ. — Ἡ μικρὴ εἶνε ἄρρωστη, καθὼς σας εἶπα. Δὲν εἰμπορεῖ νὰ κινήθῃ. — 'Α, τὸ ἐξέγασα. Πήγαινε νὰ ἰδῆς πῶς εἶνε τώρα. 'Ἰσπερ' ἀπὸ λίγη ὥρα θὰ ἔλθω κ' ἐγὼ. Ὅταν ἡ κυρία Πολυξένη ἐπανήλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν παιδιῶν, εὕρε τὴν Μηλιάν εἰς τὸ κρεβάτι, ὅπως τὴν εἶχεν ἀσθεῖ, ἐνῶ ὁ Γιαννάκης ἐκάθητο πλη- σίον της καὶ της ἐκρατοῦσε τὸ χεῖρι. — Θέλεις τίποτε; ἠρώτησεν ἡ οἰ- κονόμος. — Διψῶ... ἄχ, πῶς διψῶ... — Θέλεις λίγο κρασί; — 'Ὅχι' ἕνα ποτήρι νερὸ μονάχα. — 'Ἐγὼ καὶ σιρόπι' σοῦ ἀρέσει; — Δὲν το ἔδοκίμασα ποτέ' ἀλλὰ καλλίτερα θὰ ἤθελα νερὸ. — Πηγαίνω νὰ σου φέρω ἀπὸ κάτω. — Σταθῆτε, κυρία, πηγαίνω ἐγὼ! εἶπε ὁ Γιαννάκης. — Καλὰ, πήγαινε σύ. Καὶ εἶπε τῆς Κατερίνας νὰ του στείλῃ ἐδῶ δύο φλυ- ζάνια καφὲ μὲ γάλα. Τὸ ἕνα γιὰ μὲ καὶ τὸ ἄλλο γιὰ σέ.

Ὁ Γιαννάκης ἐξῆλθε τρέχων. Μόνη μὲ τὴν Μηλιάν, ἡ κυρία Πολυξένη ἔ- μενε σιωπηλῆ. Δὲν εἶχε πλέον τὸ φιλι- κὸν ἔθος ποῦ εἶχε χθές, καὶ ἡ Μηλιὰ τὴν ἐβλεπε καταλυπημένη, διότι ἐνῶ ἤλπιζε νὰ γαγκηθῇ μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ σπῆτι, ἔξαφνα ἡ ἐλπίς αὐτὴ ἐχάνετο... — Ὄ, πῶς λυποῦμαι ποῦ εἶμαι ἄρ- ρωστη! εἶπεν ἡ Μηλιὰ. Καὶ φοβοῦμαι πολὺ μήπως ἡ ἀρρώστια μου βαστάξῃ... Δὲν θέλω νὰ σας δίδω βάρος. — Δὲν μᾶς δίδεις κανένα βάρος. Τώρα θὰ ἔλθῃ ὁ κύριος Δούμανης νὰ σε ἰδῇ. Εἶνε, ξεύρεις, λιγὰν γιαντρός καὶ αὐτὸς μᾶς γιαντρεῖς ὅλους ἐδῶ- μέσα. Πρόσεχε μόνον, ἂν σ' ἐρωτήσῃ τίποτε, νὰ του ἀπαντήσης μὲ εὐκρινεῖαν. Εἶνε ἐπιεικὴς δι' ὅλα τὰ σφάλματα μόνον τὸ ψεύδος δὲν συγχωρεῖ... — Βλέπω ὅτι μοῦ ὀμι- λεῖτε καὶ σεις ὅταν τὴν κυ- ρίαν Δούμανη... Σὰς ὀρ- κίζομαι ὁμως, κυρία Πο-λυξένη, ὅτι λέγω πάντα τὴν ἀλήθειαν. Καὶ τὰ ματάκια τῆς Μη- λιᾶς ἐγέμισαν δάκρυα. Ἡ οἰκονόμος τὴν ἐλυπήθη. — Μὴν συγχύζεσαι ποῦ εἶσαι ἄρρωστη, τῆς εἶπε σὲ πιστεύω... Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἐ- πέστρεφεν ὁ Γιαννάκης μὲ μίαν ὑπρέτριαν, ἢ ὁποία ἔφερεν εἰς ἕνα δίσκον τὸ γάλα καὶ τὸ νερόν. Ἡ κυ- ρία Πολυξένη ἔδωσε πρῶ- τα τὸ νερόν εἰς τὴν Μη- λιάν καὶ τὴν ἐδοθήθη νὰ το πιῇ χωρὶς νὰ μετακι- νηθῇ πολὺ, ὡστε νὰ πονέ- σῃ' ἔπειτα ἔδωσε τὸ ἕνα φλυζάνι εἰς τὸν Γιαννάκην καὶ ἐκράτησε τὸ ἄλλο διὰ τὸν ἑαυτὸν της. — Πῶς μάρεσει ὁ καφὲς μὲ τὸ γάλα καὶ ἡ φρυγανίε μὲ τὸ βούτυρο! ἔλεγεν ὁ Γιαννάκης κατενθουσιασμένος. Εἶνε πολὺ καλλίτερον ἀπὸ τῆς φαρσοῦπτες ποῦ τρώγαμε 'εἰς τὴν σπηλιὰ. Θέλεις νὰ το δοκιμάσης, Μηλοῦλα μου; — 'Ὅχι, εἶπεν ἡ Μηλιὰ' δὲν ἔχω καθόλου ὄρεξι! Κετόπημα δυνατόν εἰς τὴν θύραν, ἔ- καμε τὸν Γιαννάκην νὰ κρατήσῃ τὸ χεῖρι του, καθὼς ἠτοιμάζετο νὰ το φέρῃ εἰς τὸ στόμα. — Εἶνε ὁ κύριος! εἶπε ζωηρῶς ἡ Πολυξένη, καὶ ἔσκαυσε νανοῖζῃ. Ἦτο πραγματικῶς ὁ κύριος Δούμα- νης, κρατῶν μίαν δερματίνην θήκην. — Εἶσαι λοιπὸν ἄρρωστη; ἠρώτη- σε, λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς Μηλιᾶς.

— Πιστεύω νὰ μὴν εἶνε τίποτε, ἀ- πῆντησεν ἡ Μηλιὰ, καὶ νὰ μὴ σας δώσω πολὺ βάρος. — 'Ἐχεις ὁμως πυρετόν... Ποῦ σὲ πονεῖ; — 'Στὴ γάστιν, κύριε. Ὁ κ. Δούμανης τὴν ἐσῆκωσεν ὀ- λίγον καὶ της ἐπέσει μὲ τὸ χεῖρι του τὴν γάστιν. Ἡ Μηλιὰ ἐφώνασε δυνατὰ, χωρὶς νὰ το θέλῃ. — Καλὰ, τώρα ξεύρω τί ἔχεις. 'Α- κούσε, Πολυξένη, τί θὰ κάμῃς. Ὅ,θὰ της δώσω κινόνο, μὲ μίαν καλὴν πορτοκαλά- δα' ἔπειτα θὰ τὴν τριψῆς μὲ λίγη τρε- μεντίνια, καὶ σὲ δυὸ-τρεῖς ἡμέρας θὰ

Ἡ ὄραϊτις θαυμασίας, ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ πρωῖνου ἡλίου... (Σελ. 260, στήλ. γ')

σηκωθῇ. Δὲν εἶνε σπουδαία ἡ ἀρρώστειά! — Πῶς εἰμπορεῖ νὰ σας εὐχαριστήσω γιὰ τὴν τὸση σας καλωσύνη, κύριε; — Μὲ τὸ νὰ γίνῃς καλὰ... Ἀδριὸν πάλι θὰ ξαναέλθω. Ἄντιο!.. Καὶ καθὼς ἐπερνοῦσεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν Γιαννάκην, ὁ ὁποῖος εἶχε σηκωθῇ ὀρ- θιος, τὸν ἠρώτησεν: — 'Ἐσὺ εἶσαι καλὰ; — 'Ἐγὼ εἶμαι πολὺ καλὰ! ἀπῆν- τησεν ὁ Γιαννάκης, εὐθυμῆσας. 'Αν μάλιστα τρώγῃς ἕτσι κάθε ἡμέρα, θὰ με- γαλώσω πολὺ γρήγορα καὶ θὰ γίνω σὰν τὸ Ζοζό... Ὁ κ. Δούμανης ἐνευθεν εἰς τὴν Πο-λυξένην νὰ τον ἀκολουθήσῃ, καὶ ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ δωμάτιόν της, εἶπε: — Ἡ δὲν ἤξεύρω πῶς τί μου γίνε-

ται, ή αυτά τα παιδιά είνε τίμια. . . Είνε δυνατόν νάπατά τόσον ή φυσιογνωμία ; Αυτό θά το ίδούμε άργότερα. Έν τώ μεταξύ, σέ παρακαλώ νά τα περιποιήσαι, ώς νά μή συνείδη τίποτε. . . Ποιός ξέρει μήπως ήβραν πουθενά τό νόμισμα και τό διαμάντι ! . . Πρόσεξε προπάντων νά μή τα χάσουν, διότι πολύ πιθανόν δ μικρός νά μή γνωρίζη τήν αξίαν των. . .

Ο κύριος Δούμανης ήτο καλός ιατρός τώντων, ύστερ από τρείς ήμέρας ή Μηλιά ήμπόρεσε νά σηκωθή, και, μολονότι ώχρά ακόμη και αδύνατη, έκαθητο τώρα εις τό δωμάτιον τής οικονομου, ή οποία εχεν αναλάβη πάλιν τό πρώτον τής φιλικόν ύφους.

Έν τούτοις ο οικοδεσπότης δέν παρέλειπε νά συνομιλή καθήμεραν μέ τήν Πολυξένην διά τά παιδιά, τά οποία τούς ένδιέφερον όλονέν περισσότερον.

— Ανεκάλυψες τίποτε νέον ; ήρώτησε τήν οικονομου, τήν ίδίαν ήμέραν που έσηκώθη ή Μηλιά.

— Μάλιστα, κύριε. . . Ανεκάλυφα, ότι ή Μηλιά δέν γνωρίζει διόλου, ότι ο αδελφός τής έχει τέτοια πράγματα. . . Πώς σας φαίνεται ;

— Πολύ παράξενον και άπίστευτον ! — Και όμως όμιλούν μέ τέτοιον τρόπον, που μου είνε δύσκολον νά παραδεχθώ ότι λέγουν ψεύματα ! Χθές ήρώτησα τόν Γιαννάκη : « Δέν μου λές, τί είνε ένα νόμισμα κίτρινο και ένα κομμάτι γυαλί, που ήβρα στην τσέπη σου ; » Και μου απερίθη : « Τό νόμισμα τό ήβρα μία μέρα καθώς έσκαφτα τόν άμμο τής αύλής μας, μέσα στο Βράχο ; τό γυαλί ήταν 'ς ένα κουτί, μέσα στην τρύπα του γλάρου. »

— Αί εξηγήσεις αύται είνε πολύ σποτεινά, και κάθε άλλο αποδεικνύουν παρά ότι ή Μηλιά δέν γνωρίζει τόν θησαυρόν.

— Και όμως έτσι είνε. Ο μικρός δέν έδειξε καμμίαν ταραχήν, όταν έμαθε ότι είδα τό νόμισμα και τό διαμάντι. Έσοβαρεύθη μόνον και μου ειπε : « Μην ν' ήητε τίποτε στην αδελφή μου, ότι ρείδατε αυτά τά πράγματα στην τσέπη μου. Τά έπήρα, ξέρυετε, κρυφά, γιατί » δέν με άφινε νά τα πάρω. Τι νά τα κλάμουμε αυτά τά παιχνιδιάκι, μου έπλεγε τήν ώρα που έτοιμαζόμεθα νά φύγουμε, — άφ' ου ήμπορούμε νά πάρουμε κάτι τι πειθ χρήσιμο, μέσα από τό σακί του ναύτη ; ! »

— Από τό σακί του ναύτη ; ! . . Καλέ τί είν' αυτά ; Μήπως οι γονείς των ήσαν τίποτε λιστοκπειρατά ; . . . Άλλά και αυτό άν είνε, πάλι τί πταίνε τά παιδιά ;

[Έπειτα συνέχεια]

Κατά τό Γαλλικόν τής Δ. Ζερνθεραίνης ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΔΕΡΒΙΣΑΙ

Δύο Δερβίσαι, φίλοι, εξεκίνησαν μαζί δι' έν προσκύνημα. Ο ένας, ο οποίος ήτο αδύνατος, έτρωγε μίαν φοράν κάθε δύο ήμέρας, ο άλλος, ο οποίος ήτο πολύ εύρωστος, έτρωγε δύο και τρείς φορές τήν ήμέραν.

Όταν έφθασαν εις μίαν πόλιν, τούς συνέλαβον, κατηγορηθέντας δι' έγκλημα βαρύ, τούς έδικασαν και τούς κατεδικασαν εις θάνατον εξ άστίας. Προς τούτο τούς εκλείσαν εις φυλακήν, τής οποίας έφραζαν τήν θύραν.

Μετά δεκαπέντε ήμέρας απεκαλύφθη ή αθωότης των, και έσπευσαν νανοίξουν τήν φυλακήν. Ο εύρωστος ήτο ήδη νεκρός, ο αδύνατος άνέπνεεν ακόμη. Οι παριστάμενοι εξεπλάγησαν διά τούτο, άλλ' ιατρός παρατυχών τοίς ειπε :

— Έπρεπε νά εκπλαγήςτε, άν συνέβαινε τό έναντίον. Ο φαγός ώφείλε κατ' ανάγκην νά υποκύψη γρηγορώτερα εις τήν νηστείαν, ενδ' ο άλλος, συνισθισμένος εις αυτήν, ένεκα τής εγγρατείας του, ήμπόρεσε νάνθήξη περισσότερον.

[Έκ των του Πέρσου ποιητού ΣΑΑΗΗ.]

ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ (Π ρ ό χ ε ι ρ ο ς)

Από τής 7 μέχρι τής 13 Αύγουστου, — ήμέρας καθ' ήν τό παρὸν φύλλον τίθεται εις τό πικετήριον. — ήφίσησαν προσέτι ύπέρ τής αύτήσεως του φύλλου τής « Διαπλάσις » εις δεκαεξαέσθιδον μετά έξαρύλλου (έν έλω σελίδες 20 κατά Σάββατον), και ενεγράφησαν εις τό Μητρώον των Συνδρομητών του 1899 και οι έξής κατά σειράν :

- 99. Σοφία Χ. Παλαμά, Καλαμών.
- 100. Μαρίκα Δ. Χατζή, Πειραιώς.
- 101. Νικόλαος Χατζημάνου, Χαλκίδας.
- 102. Περικλής Δ. Σκέφερης, Πρεβέζης.
- 103. Ανδρέας Δ. Σκέφερης, Πρεβέζης.
- 104. Αντώνιος Π. Φουστάνος, Σύρου.
- 105. Ευφημία Γ. Ευστρατίδου, Κωνσταντιπόλεως.
- 106. Χρυσούλα Θ. Παναγοπούλου, Αθηνών.
- 107. Μαρία και Φανή Α.δρ. Κεμπά, Αθηνών.
- 108. Ελένη Σ. Ρ. Λουκάτου, Αργστολίου.
- 109. Κατίνα Δ. Κατερινπούλου, Αθηνών.
- 110. Νίκος και Γεωρ. Δ. Κατερινπούλου, Αθηνών.
- 111. Ερμιόνη Τιμόλ. Τολιοπούλου, Καλαμών.
- 112. Παύλος Ιωάν. Αελοούδας, Αθηνών.
- 113. Νέστωρ Μιλτ. Μπουφίτης, Βόλου.
- 114. Βασιλική Ειδ. Στρούμπου, Αθηνών.
- 115. Ηλίας Γεωργ. Σούκας, Πειραιώς.
- 116. Ελένη Α. Πρεβεστούρη, Αθηνών.
- 117. Γεωργία Ιωάν. Αδμύρου, Αθηνών.
- 118. Ευάγγελος Σ. Σωτηρακόπουλος, Αθηνών.
- 119. Αντώνιος Κ. Κυριακίδης, Αθηνών.
- 120. Χρήστος Ι. Νικολαΐδης, Σύρου.
- 121. Αριάδνη Μ. Κουκιτα, Κεφαλληνίας.
- 122. Αικατέρ. και Μαρία Έπ. Πεταλά, Κερκύρας.
- 123. Ζήσας Γ. Σμητίου, Πειραιώς.

[Είς τό προσεχές φύλλον οι μετά τήν 13 Αύγουστου εγγραφησόμενοι.]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τό Αρχιζέλιον μία μέρα, Έκει που έπεριπατούσε Με τήν καλή του τήν μητέρα Κ' έδωκ' εκεί παρατηρούσε, Βλέπει μπροστά του ένα παιδί, Όπου του έσκιαζε πολύ.

Κι' άρχισε τό έρωτητό : — « Ο τί χαρά μου ! τί χαρά μου ! Καλέ μαμά μου, τ' είν' αυτό ; Μην έξωνθάνεσαι ή σκιά μου ; »

Βοήθη από του Αρχιζέλιου Θεμιστολέου *

Διάλογος μεταξύ του Τσοτού και του μικρού του αδελφού του :

— Γιατί, Τοτό, σαν κοιμούμαθα, έχουμε τί μάτια μας κλειστά ;

— Για νά νά μή πάση μέσα των κανένα σκουπίδι από τό ταβάνι ! απαντώ ο Τοτός μετά σοβαρότητας.

Βοήθη από του Ζοργου Μισσιάνη *

Η μητέρα μαλώνει τόν μικρόν της Άριστιδην, ο οποίος ήρχισε νά κομφιεύεται και νά γαπώ πολύ τόν καθρέπτην.

— Μά κυριό μου εις τόν καθρέπτην γιατί έχω ένα σφυρί, μαμά, λέγει ο Άριστιδής δικαλογούμενος.

— Πού, παιδί μου ; — Στο χέρι μου !

Βοήθη από Δ. Π. Αρίε *

Σκέψις του Ίπποτου των Αθηνών :

— Γιατί άφ' ου έχουσι δύο μάτια δέν βλέπομε τά πράγματα καλά ;

Βοήθη από τής Δουκισσής *

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ »

« Τι γίνεται ο κ. Άνανίας ; — έρωτώ ή Ίρις — πόσον καιρόν έχει νά έμψανισθή ! Μήπως μετέβη εις Φάληρον και διασκεδάσει τόν κόλπο, ώστε μάς λησμονεί ; » Σάν νά το ήπείρε, φιλάτη μου ! Όσο ήτο χειμώνας, έπροσείχεται τό ψυχός, τώρα που ήθεε καλοκαίρι, προσείχεται τήν ζέσην, και δός του Φάληρον, και λουτρό, και έκδρομάς, με τόν φίλον του Άλαριου. Ά, μά σου έγινε ένας ιδιόρρεπος και αυτός ε ψυχογυϊός ! Του είπα δ'ε θά σάς τα γράψω και θά τον εκδώσω, και ίδου τί έβγαλε. Νά ίδούμε τώρα. — Η « Οικογένεια Μαντζουράνη » γαλλικά λέγεται « La famille de la Manjoulaine »

Κρυφή τού Όλέμπου, αυτό τό ψευδώνυμον σου έξέλεξα εις προηγούμενον φύλλον και έλαίλω ότι τό είδες. Χαίρω διά τήν βελτίωσιν και σου εύχομαι ταχίστην και ταχισταν άνάπτυξιν.

Φεγγάδιον Αύγουλου, ίδου ή απροσποίητην όποιαν σου έξέλεξα. Δέν φαντάζεσαι πόσον μέ εύχαριστήσων ή επιστολή σου, ή μαρτυρούσα τόνσην αγάπην, και τήν επίφραξιν, διά τά δημοσιεύματα εν άποσπασμα εις αύτης εις τό Ατίμαμα τής Είκοσαετηρίδος. Χαίρω πάρα πολύ ότι και τό προσεχές έτος δύο φίλοι μου θά διαμνησθήσονται τό Ράλλιον. Αναμνήσε τό διήγημά σου, και επόνημά νά μου γράψης συχνά.

Αύγουστο, πολύ σε παρακαλώ νά μου έλθης τίνος είνε και πόσα έλαβες τό τετραδίου μέ τήν γνώμην εκείνην, διότι δέν ένθυμούμαι νά επήρασαν από τό Γραφείον μου Μήπως αντίλλαξιν ποτέ χέρι μέ χέρι ; — Τάποτελέσματα τής Εδδομης Κυριακής θά δημοσιευθών πολύ γρήγορα.

Στέλλε μου πάντοτε Πνευματικά Άσκήσεις, Σέλευσε Κεραυνέ, και μή άμφιβάλλης ότι βασί είνε καλοί θά δημοσιεύονται. Είδα δσα όφεία

και ένθυμούμαι νά γράψης περί τής Ψηροφίας και . . . « Είθε ο Ίψιστος νά θέση έρ' ήμῶν τήν δεξιάν Του » όπως λέγεις.

« Επέτετα καθήκον ουχί κλίον ιδιωτικόν, αλλ' εθνικόν, — μου γράφεις ο Δεσπότης Ίψις, — φησίσας και έμπράκτως τήν πρότασιν του άνταπλάσιασμού. » Ίδου ή άκριβής άντιλήψις σου πράγματος ! Ός προς τήν γλώσσαν του διηγήματος, βεβαίως δύναται τις νά μεταχειρισθή και τάς άπλουστεράς λέξεις. Διάβασε τά εις άλλου διαγωνισμούς βραβευθέντα διηγήματα, και θά ίδης ποίαν γλώσσαν προτιμάς.

« Ελευθερο Ήλλη, έχεις άδικον νά νομίζης ότι δέν σε αγαπώ. Ίδου παραδείγματός χάριν : ρηκίς, ενά μου μίαν ή δύο δημοσιεύω τό καθένος κάθε φοράν. Έπειτα θέλω νά σου αφηρώσω τό ψευδώνυμον του Άλ. Πάλλη, χωρίς νά έχω τό δικαίωμα. Βλέπεις λοιπόν ότι έχω δλην τήν διάθεσιν νά σ' εύχαριστήσω, αλλά άν έμπορώ, διαί ζητείς άδύνατα.

Πρέπει, Ήλευθερο Πατρίε, νά ζητήξ εκμῶνως τό φύλλον σου από τό ταχυδρομείον, διότι όπως καί όλων των άλλων συνδρομητών, στέλλεται και τό ίδικόν σου τήν ίδίαν ήμέραν και άπώλητος.

Θαλή Μελίσις, (Π. Κ.) αυτό τό ψευδώνυμον σου εκλέγω και σε παρακαλώ νά μου γράψης συχνά.

Τουλάχιστον, φαίνεται ότι δέν έλαβα τήν προηγούμενην σου επιστολήν, και λυπούμαι που με περιέγησες τόσον. Σε συγχάριρα διά τόν λαμπρόν βαθμόν και διά τήν τιμητικήν διάκρισιν τής οποίας ήρώτησες. Είμαι εύτυχής νάκούω τόσα καλά διά τούς σίλους μου.

Βασίλει των Νάνων (Δ. Γ.) αυτό τό ψευδώνυμον σου έτελεξα, και έπέμψα νά μου γράψης συχνά. Σου έστειλα τό 29 φυλλάδιον.

Δίνα, έλαβα μίαν δραχμήν διά τήν άλλαγην του ψευδωνύμου σου, αλλ' όχι και τό νέον σου ψευδώνυμον. Ίσως τό είρας γράψης εις προηγούμενην επιστολήν. Άλλ' ήτο δυνατόν νά το ένθυμούμαι μεταξύ τών επιστολών και ψευδωνύμων ;

Ερωτικόν Πέτα (Ν. Π.) ίδου τό ψευδώνυμον σου. Θα λαμβόντες μέρος εις τούς Διαγωνισμούς και θά μου γράψης συχνά ;

Αρχάδι του Βόλου, δεκτόν τό νέον σου ψευδώνυμον.

Πολύ έγέλασα, Μάλλουσα Καλλιτέχνις, με τάς λεπτομερείας τής γνωριμίας σου με τό Αρχάδι και με τόν Δεσπότην Όρέων. Νά σου πώ όμως τήν αλήθειαν, έστανωχωρήσθηκα και λιγάκι. Μά διατί νά τα χάνης έτσι ; διατί νά τα σαστίσης ; Άμα είδες ένόν ένδρωσαν έμπρός σου, νομίζεις ότι τούλάχιστον έρχεται νά σου κόψη τό καρδί ! Και με τήν άρρασίαν που σε πναινε, νομίζεις κανείς ότι έχωε λάθος και ότι δέν έχει εμπρός του τήν Μάλλουσαν Καλλιτέχνιδα, δηλαδή μίαν από τάς εύφους σείρας και τάς πολυμαθέστερας φίλας μου. Σου τό λέγω καθαρά : αυτό είνε ελάττωμα, και πρέπει νά το πολιμηγής με δλην σου τήν θέλησιν και τήν δυνάμιν.

Μυστική Φωνή, δέν γνωρίζω άν θά δεχθών τήν ανταλλαγην και οι άλλοι ; όποσδήποτε είνε περιττόν νά επαναληφθή. Δέν άμφιβάλλω ότι, έμα με τό καλήν επιστρέφουν οι γονείς σου, θά έπιδωκίμασον τήν ιδέαν σου και θά σου δώσωσαν τάκατόνυμα χρήματα διά νά ψηφίσης τήν πρότασιν, ή οποία σ' ένθυμιάξαι τόσον.

Αγρωστε Ήρω (Δ. Π.) εκ των τριών ψευδωνύμων, τό όποία προτινεις, αυτό σου εκλέγω και σε εόχομαι μετά πάσης χαρής. Σου έστειλα ή, τι έζηήσας.

Αρχ Πέπερ (Ν. Ι.) αυτό ήτο τό καταλληλότερον, βύχαριστώ θερμώς διά τήν τόσην προθυμίαν.

Ο φίλος μου Τιχ-Ταχ, — Αντώνιος Θ. Δημητρίου εκ Πειραιώς, — με άπογοιστή και σας άπογοιστή. . . Βραχίλωσε πλέον και

μετά τετρασθή φίλαν και δρῶσιν, άποχωρεί εκ του κύκλου μας, άφίων τήν θέσιν του εις τήν αδελφήν του. Και με τί όφραξιν έκπρῆσται τό κάμιν, και με τί κολακευτικάς διαβεβαιώσεις ! Τό δέ καλλίτερον είνε ότι αποβάλλων τόν φιλοσοφικόν τριβωνα, τόν όποιον μερικοί φίλοι μου ήβλησαν και καλά ώς του τωρούσους μου στέλλει και τήν φωτογραφίαν του — τέλος πάντων ! — τήν όποιαν θά ίδητε εις έν από τό προσεχές φύλλον.

« Άλλά σοι έγγραφα, — μου γράφεις ο Κεραυνός, — ότι ήμοιάξεις με τερπνήν νήσον εν τῷ μέσῳ του άκεανού των μαθημάτων, τόσα δύναμαι νά έπω ότι χρυσίμεις ως βασί εργασίας εν τῷ έρμηί τής άριτίας . . . των Διακοπών. Ίδου λοιπόν σύ, φιλάτατο Διαπλάσις, άνάπαυσιν εν τῷ εργασία, και εργασία εν τῷ αναπαύσει. » Μά που τά βρίσκει !

Διά των έξής φρασίων συνιθεύει τό διήγημά του ο Ίπποτης τής Ελευθερίας Μορφής :

« Είβη τό πρώτον τό όποιόν επιμέρῳ εις τῷ ζωην μου, και μάλιστα διά Διαγωνισμών. Θ' άποτύχῳ πέντε-έξ φορές, και έπειτα δέν συνειδησω λιγάκι : είνε, νομίζω, πολύ όφελίμον, και δέν είνε προσβολή νάποτύχη κανείς. ούτε άμάρτην. »

« Εγώ τούλάχιστον δέν θαπειπισθώ. » « Δε τ' ακούσων μερικοί-μερικοί, οι όποιοι μέλις στέλλουν και τί διά έρωτην φοράν, έχουσαν τήν αξίωσιν άμείωσι νά δημοσιευθῶν και νά βραβευθῶν. Μά τά βραβεία δέν έρχονται κεραυνόβολα, σαν τήν αποπληξία. Σιγά-σιγά. »

Αθήνη, με μεγάλην μου χαράν έλαβα τήν επιστολήν σου. Ύστερ από τόσω μακράν απουσίαν. Τώρα λοιπόν θά μου γράψης τακτικά ; Πολύ άμφιβάλλω διατί εις ή δευτέρα φορά που μου τό ύπόσχασαι. Είς τήν έρωτησίαν σου απαντώ τό όχι.

Αστερῆσσα Νύξ, πάντοτε σου απαντώ και άδικως παραπονείται. Μήπως καμμίαν φοράν διε-ύπωσας παράπονα περί κάποιου-τέρησους τετραδίων ; αλλ' έδηλώσα ότι αυτά δέν τα δημοσιεύω, διότι θά τα δημοσιεύσω άργότερα δια μαζί. Σου έστειλα τό βιβλίον.

Κρυφή τής Πατριδος, επιστολήν, διήγημα, παιδικόν πνεύμα, προσέτι, περί Μ. Μυσικόν, Πνευματικάς Άσκήσεις — όλα τά έγγραφα γραμμένα, εις τό ίδιον χερσί Τούτο είνε παρά του Κανονισμών και μου φέρει μεγάλην δυσκολίαν. Σε παρακαλώ λοιπόν νά τ' άντιγράψης καθέν χωριστά και νά μου τα ζηνασταιγης. Μη ξεχάσης μάλιστα νά υπογράψης με τόνουμά σου και με τό ψευδώνυμόν σου εν έκαστον εκ των τεμαχίων.

Αί προτάσεις σου, Πέπερ Πολιτάκη, ήβελαι νά δημοσιευθών με τόνουμά σου ή με τό ψευδώνυμόν σου ; Δέν ήξευρα και τάς παρείθεφα, ώστε επανάλαβη τάς.

Μεγάλε Πέπερ (Π. Ι.), είσαι δεκτός μετά πάσης χαρής. Η Ελληνική Σημαία δέν μένει εν Αθήναις, ώστε έννοιας διατί δέν δημοσιεύω τήν πληροφορίαν σου.

Νά παραπονούνται όσοι δέν τους δημοσιεύω Άσκήσεις, ε, κάπως-κάπως ύποφέρεται. Άλλά νά παραπονούνται και όσοι τους δημοσιεύω, διότι τάχα τούς δημοσιεύω όλίγας, α, αυτό ύπερβαίνει κάθε όριον άνοχής. Τι νά έπω δέ περί εκείνων, οι όποιοι δέν προσέχουν, δέν βλέπουν τάς Άσκήσεις των, εταν τάς δημοσιεύω, και ύστερα μου κλῶνουν παράπονα ; Λοιπόν

από σήμεραν και εις τό έξής όποιας παραπονεθή ότι δέν του ιδιομοσιεύω Άσκήσεις του, ή ότι του ιδιομοσιεύω όλίγας, ή οτιδήποτε άλλο, θά σημειώνεται εις ένα ιδιαίτερον Κατάλογον, που ήνοικα τώρα, και θαποικείται διά παντός του δικαιοτάτου νά στέλλη Άσκήσεις. Έστέλεισε !

« Αδασμοί, πληροφορία : Ο Σου-

ριανός Ίπποτης άσπάζεται τήν έκδελφην του Συριανήν Άμαθίαν και τόν φίλον του Τζι-Τζι-Μπου-Μπου. — ή Ίρις άσπάζεται τόν Άγαμοστρόβιλον και τήν Μολαΐδην. — ή Πυροδραμία Παπαθεοπόλου συγχάριρα τόν Άλέξανδρον Καλλίτην διά τά βραβεία του Όδισσου και άσπάζεται τήν αδελφήν του Ήλλη. — ή Φεγγάδιον Αύγουλου άσπάζεται τήν Δάφνην και τήν Πεταλούδα των Ζερρών. — ή Τπολάς άσπάζεται τήν Έρυθράν Θάλασσαν και τήν έπί τάρικα του Μελαγχολικου Ναύτον. — ή Άδρα του Όρφέως άσπάζεται τόν Ίακχον Βάκχον και τήν τάρικα Σελείκου του Κεραυνού. — ή Ίάνα άσπάζεται τό Τίρι-Αίρι και τό έρωτά άν θά υπάξη εις τό ίδιον σχολείον. — ο Πεζοναύτης άσπάζεται τόν Άρχιναύταρον Έρυθράδην και έμαθεν ότι ύπέφερε πολύ εις τό πείσιδόν του : είνε άλλός : — ο Ελευθερος Ήλλη ζητεί τάρικα τής Κεφαλληνιακής Άδρας και τής Ναυτοπόλεως — ή Τούτχηρα άσπάζεται τό Άρβος τής Ίαπωνίας και τό πληροφορεί ότι θά υπάξη εις τό ίδιον σχολείον. — ο Κιτίκος Αή ζητεί τάρικα του Δόν Κολοκυθα Πατέρα. — ή Ναυτοκά ζητεί τάρικα τής Βονητευμένης Ήλληνοπούλεως : — ο Μελαγχολικός Ναύτης άσπάζεται τόν Ίπποτην των Άγέμων και τήν τάρικα τής Ίωνιακής Ακτής. — ο Δάφνης Παπαστεργίου πληροφοροει τόν Δ. Δίπλαρ και νού έστειλε μέν επιστολήν και τον έρωτά άν τήν έλαβε, διότι δέν εχεν απάντησιν. — ο Κεραυνός άσπάζεται τόν Έωσφορόν και τον έρωτά άν δλην τήν ήλιαν γράψη σ'ιχους. — ή Δάφνη άσπάζεται τήν Ελληνίδα Καλλιτέχνιδα και έρωτά διατί δέν απήνησεν εις τήν επιστολήν της ; — ο Άρχιναύταρος δημοσιοποίησε άμα συμπληρώσθη εν Δευκαμια εν 50 τετραδίων, θά βραβείωσθ τό καλλίτερον (με τί, δέν μου γράφεις) — τό Δεσπότη Ρόδου ζητεί τάρικα του Μ. Τυμπανιστού. — Δι' άλλους δέν υπάχει σήμεραν τόπος.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νά νταλλάξουν : Η Φεγγάδιον Αύγουλί με τήν Έρυθράν Θάλασσαν Μερόπην Μάριον, Ναυτοπούλαν, Μερεξεδάτην και Τσοκ-Ι-δοτ τής Τερψιθέας. — ο Ερωτης του Πραξιδόου με τόν Π. Δ. Διαμαρτυροπούλον και Αργ Άραβαντινός. — ο Φιλοθάνατος με τήν Αργ Άραβαντινός. — ο Φιλοθάνατος με τήν Αμοδράν Λαμψίν, Άρχιναύτην Θεμιστοκλέα Άκοίμητην Αηδόνα, Μελαγχολικόν Ναυτην, Ταία-Ταρέλα και Φιλεμερικανίδα. — ο Φιλότρομος Ίωρ με τήν Ελένην Βαρουζάκη και με τήν Άδραν του Βουρῶ. — Τό Μή με σκοπίσεις με τήν Αστραπήν. — ο Συριανός Ίπποτης με τόν Μέλιωσα Άστερα, Κρυατίουσαν Θάλασσαν, Φιλαμερικανίδα, Ήλευθερον Ήλληνα και Παραγιδότην Ζερρών. — Σίλενκος ο Κεραυνός με τόν Άρχιναύταρον Θεμιστοκλέα. — ή Ίππολάς με τόν Μελαγχολικόν Ναυτην, Δόν Κολοκυθα Πατέρα και Άρχιζέλιον. — ή Ίάνα με τόν Άλθρανον. — ή Ζακίνας με τήν Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα, Ναυτοπούλαν και Πω-τα-περῶς. — ο Πεζοναύτης με τήν Αμψίτην. Αρίβαρ, Συριανόν Ίπποτην, Ναυτοπούλαν τής Άδρου και Σημασοφόρον. — Αν-Ιωχος ο Σωτήρ με τόν Λουκιον, Ερω. Στάγη και Π. Βλαχάκη. — ο Βασίλειος των Όρέων με τόν Βασίλειον των Άνθών, Δόν Κολοκυθα Πατέρα, Δευκήν Άρχοντα και Παπαρότην τής Περτέλης. — ο Δ. Π. Αρίδας με τήν Σμαράγδα Α Λαδοπούλου, Ατρωμητον Σπαρτιάτην, Ουτίλιαν Ανδραμαίτην, Γεράσιμον Δεκατόν και Ανδρόνικον Βλασοπούλου. — ο Μυλόδος με τήν Ναΐαδα, Λαδομέρον Πορτικόν, Παπουτομέρον Γάτον και Ήραστον. — τό Παραπονεθῆ με τόν Τομ-Περαρά-Μουτί, Πιρ-Πιρ, Γ'λοκ Φιλίππ, Πωε τα-περῶς και Μην-τα-ρωῶς. — ο Μελαγχολικός Ναύτης με τήν Κόρη τής Οραίας Αδουδ,

και ένθυμούμαι νά γράψης περί τής Ψηροφίας και . . . « Είθε ο Ίψιστος νά θέση έρ' ήμῶν τήν δεξιάν Του » όπως λέγεις.

« Επέτετα καθήκον ουχί κλίον ιδιωτικόν, αλλ' εθνικόν, — μου γράφεις ο Δεσπότης Ίψις, — φησίσας και έμπράκτως τήν πρότασιν του άνταπλάσιασμού. » Ίδου ή άκριβής άντιλήψις σου πράγματος ! Ός προς τήν γλώσσαν του διηγήματος, βεβαίως δύναται τις νά μεταχειρισθή και τάς άπλουστεράς λέξεις. Διάβασε τά εις άλλου διαγωνισμούς βραβευθέντα διηγήματα, και θά ίδης ποίαν γλώσσαν προτιμάς.

« Ελευθερο Ήλλη, έχεις άδικον νά νομίζης ότι δέν σε αγαπώ. Ίδου παραδείγματός χάριν : ρηκίς, ενά μου μίαν ή δύο δημοσιεύω τό καθένος κάθε φοράν. Έπειτα θέλω νά σου αφηρώσω τό ψευδώνυμον του Άλ. Πάλλη, χωρίς νά έχω τό δικαίωμα. Βλέπεις λοιπόν ότι έχω δλην τήν διάθεσιν νά σ' εύχαριστήσω, αλλά άν έμπορώ, διαί ζητείς άδύνατα.

Πρέπει, Ήλευθερο Πατρίε, νά ζητήξ εκμῶνως τό φύλλον σου από τό ταχυδρομείον, διότι όπως καί όλων των άλλων συνδρομητών, στέλλεται και τό ίδικόν σου τήν ίδίαν ήμέραν και άπώλητος.

Θαλή Μελίσις, (Π. Κ.) αυτό τό ψευδώνυμον σου εκλέγω και σε παρακαλώ νά μου γράψης συχνά.

Τουλάχιστον, φαίνεται ότι δέν έλαβα τήν προηγούμενην σου επιστολήν, και λυπούμαι που με περιέγησες τόσον. Σε συγχάριρα διά τόν λαμπρόν βαθμόν και διά τήν τιμητικήν διάκρισιν τής οποίας ήρώτησες. Είμαι εύτυχής νάκούω τόσα καλά διά τούς σίλους μου.

Βασίλει των Νάνων (Δ. Γ.) αυτό τό ψευδώνυμον σου έτελεξα, και έπέμψα νά μου γράψης συχνά. Σου έστειλα τό 29 φυλλάδιον.

Δίνα, έλαβα μίαν δραχμήν διά τήν άλλαγην του ψευδωνύμου σου, αλλ' όχι και τό νέον σου ψευδώνυμον. Ίσως τό είρας γράψης εις προηγούμενην επιστολήν. Άλλ' ήτο δυνατόν νά το ένθυμούμαι μεταξύ τών επιστολών και ψευδωνύμων ;

Ερωτικόν Πέτα (Ν. Π.) ίδου τό ψευδώνυμον σου. Θα λαμβόντες μέρος εις τούς Διαγωνισμούς και θά μου γράψης συχνά ;

Αρχάδι του Βόλου, δεκτόν τό νέον σου ψευδώνυμον.

Πολύ έγέλασα, Μάλλουσα Καλλιτέχνις, με τάς λεπτομερείας τής γνωριμίας σου με τό Αρχάδι και με τόν Δεσπότην Όρέων. Νά σου πώ όμως τήν αλήθειαν, έστανωχωρήσθηκα και λιγάκι. Μά διατί νά τα χάνης έτσι ; διατί νά τα σαστίσης ; Άμα είδες ένόν ένδρωσαν έμπρός σου, νομίζεις ότι τούλάχιστον έρχεται νά σου κόψη τό καρδί ! Και με τήν άρρασίαν που σε πναινε, νομίζεις κανείς ότι έχωε λάθος και ότι δέν έχει εμπρός του τήν Μάλλουσαν Καλλιτέχνιδα, δηλαδή μίαν από τάς εύφους σείρας και τάς πολυμαθέστερας φίλας μου. Σου τό λέγω καθαρά : αυτό είνε ελάττωμα, και πρέπει νά το πολιμηγής με δλην σου τήν θέλησιν και τήν δυνάμιν.

Μυστική Φωνή, δέν γνωρίζω άν θά δεχθών τήν ανταλλαγην και οι άλλοι ; όποσδήποτε είνε περιττόν νά επαναληφθή. Δέν άμφιβάλλω ότι, έμα με τό καλήν επιστρέφουν οι γονείς σου, θά έπιδωκίμασον τήν ιδέαν σου και θά σου δώσωσαν τάκατόνυμα χρήματα διά νά ψηφίσης τήν πρότασιν, ή οποία σ' ένθυμιάξαι τόσον.

Αγρωστε Ήρω (Δ. Π.) εκ των τριών ψευδωνύμων, τό όποία προτινεις, αυτό σου εκλέγω και σε εόχομαι μετά πάσης χαρής. Σου έστειλα ή, τι έζηήσας.

Κόρη του Πηλίου, Ταγαράται Κόρη, Ρωσικήν Καραμέλαν και Μολόρδον — ή Πλαστία των Τυνησίων Δολιων με την Μάλλουσαν Καλλιτέχνίδα — το Έλληνικόν Τορκιλλόβολον με το Αργυρίζιον — ο Αρατος με την Οδρανίαν Ψίδα — το Τι με μέλει με την Νήσον των Φαίακων, Ο Μ. Γαλλίταν και Πέτρον Μάγισσον — ο Κεραυτός με τον Κλάδον Έλαιας, Καρδερίταν και Άλλ. Οικονομίδην — ο Γενναίος Δέσποδς με τον Μολόρδον, Ταγαράται Κόρη, Κόρη της Οραίας Δέσποδς, και Κόρη του Πηλίου — ο Τίος της Νυκτός με τον Μολόρδον, Μοραχίτη της Πεντέλης, Κόρη της Οραίας Δέσποδς, Δάφνην και Ίωνικήν Ακτήν. — ο Αργυναύτορος Θεμιστοκλής με την Πάντοσε Φαίδραν, Μοδραν της Αστρουνομίας και Βάλλουσα Ρύακα — ή Κατωρίδα με την Τσωνκίδαν της Τερψύβιας, Σιδηρόν Πύργον Βασιλίσαν των Ανθών και Ναυτοπούλαρ — ή Ιωάννα Γρήθ με την Ιωάνναν Μαρκετή, δόν Κολοκώθον Πάτερην και Μικρόν Τριπαριστή — το Έλληνικόν Αίσθημα με τον Πακουτωμένον Γάτον — ο Φίλταθος με το Μπαμπού της Αγορικής και Φιλοκάτριδα Ίάδα — ή Πασχάλια με την Έλληνικήν Σημάλαν, Ποιμενικήν Φλογέραν και Ναυτοπούλαρ — ή Έρδοξο Σαλαμίς με την Έλληνικήν Σημάλαν, Σημαιοφόρον, Φιλοκάτριδα Ίάδα, Σκηπτρον του Διδός και Νασταλιόν Έλληνα — ή Τρικέραλος Τόρα με την Ναυτοπούλαρ, Ραμφοπούλαρ, Ναυραδδίν Χορτίαν, Άδραν του Βουτού και Κοροφήν του Ούμπου — ο Τρεχαγορευτός με τον Αύσιον, Δ. Π. Αρίθαν και Βάλλουσα Ρύακα — ή Λαμφορ Λάμψις με την Ταρία-Ταρέλα, Άρδαλουσίαν, Γλυκάλαν Άφόντα, Αργυναύτορον Θεμιστοκλήα και Ναυτοπούλαρ.

Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή Διάπλασις προς τους φίλους της : Συριανόν Ίπότην, Έρμη του Πραξιτέλου (σου συχωρή τον πόλεμον, αλλά νομίζω ότι έχεις άδικον πάντοτε σου άπαντός) Δεσποινίδα Αη Λογγ Τσάτζ, Μπουμπουνιομένο Μναλό, Φιλέρημον Ίον, Φιλοθάνατον, Μεντζεδένιαν (χαίρω πάρα πολύ δι' εσα μου γράφει, άλλ' από που ένωσας ότι δεν σε άγαπά;) Βάλλουσα Ρύακα, Τπολαίδα (άν δεν σου άπήνησα, σημαίνει ότι δεν έλαβα τίποτε μ'ήπως όμως σου δέσποδς ή άκόντησις;) Άδραν του Ορφέως, Ίάναν (ο κ. Φαίδων σ' ευχαριστεί δι' εσα γράφει;) Σκαριδάκι, Μακρολέξαν (θερμότηας ευχαριστίας δια την υποχρέωσιν;) Μιρτώταρον (τόρα είν εν τάξει;) Ζαπαίδα, Άντιχορον τον Σωτήρα (έλαψω τόρα πάλιν να μου γράψης τακτικά το ζήτημα των πτωχών έλύθη πρό πολλού, δεν τα είπαμεν;) Μαρίαρ Καλλιρίζου (ναί;) Βασιλέα των Ορέων, Μικρόν Πιανίσταν, (τι περίεργον όνειρον; ή αδελφή σου δύνασαι να μου γράψης με το ψευδώνυμον το όποιον θέλεις;) Δ. Αρίθαν (ο β' τόμος 1880) έτηρηλήθη) Ν. Βαθάκη (έλλα είνε δια μικρά παιδια, άλλα δια μεγαλύτερα άλλα δια πολύ μεγάλα, και ούτω καθέτης; εγώ δημοσιεύω άπ' όλα και δι' όλους;) Τελευταίαν Λελιδονα (άληθεια το λέε, ότι δεν ένωσες διατί πέρνει έκείνο το έύλο; Βλέπει την άλεπούν που πλησιάζει, και το πάρει; εδ' να την κυπτήσ' υπάρει; άκλούσ'ερον πάγμα;) Άναστασίον Δ. Ζωγράφον, Γουλιέλμον Τέλλον (δεν λέγω τίποτε δι' ενοήτους λόγους; εν τούτοις μου ήρσε πολύ ή περιγραφή σου;) Κερτόρον Αη, Χροσθήν Βερρίταν (τόρα περασμένα, ξεχασμένα;) Έβρυθάν Βάλασαν, Μικρόν Διάβολον (έμαθα παρά του φίλου μας εκείνου τα κατά την ύστασιν του Συλλόγου και σας ευχαριστώ έλους δι την εσθρα θερμήν αγάπην;) Άστρο Αιγοδάκι (τίποτε άκόμη ο κ.

Α.) Ναυσικάρ (μ' άδεν έχεις ψευδώνυμον; δεν έχει έπίσης και ο αδελός σου; Τι μ' έρωτάς εν κέμη;) Φθινοπωρινήν Βροχήν (έστειλα διατί μου γράφεις τόσον σύντομα;) Μολόρδον (μόνον των τακτικών μου συνεργατών δημοσιεύω μεταρρήσεις; άν θέλεις όμως να μου την σταλή; να την έδω μόνον, μάλλον;) Παρατσούκλι, Άρατον (πολύ έλυθη που έώρασες τα γενέθλιά σου εις το κρεβάτι; έλαψω όμως ότι τόρα έγινες δια πάντα καλά;) Πλατταν Τυνησίων Δολιων (δεν έλαβα την έπιστολήν, περι της οποίας μοι γράφεις ο αδελός σου;) Έλληνικόν Τορκιλλόβολον, Άγρονον Δράκοντα, Έρεχθίον (το όκονον μετά παλμών παρακολουθεί την πρόδον της Ψηφορίας, άνοπύμονον να πραγματοποιηθή ο αναδικασιασμός;) Λαμπιρόν Φως (έστειλα;) Τι με Μείλει (ευχαριστώ πολύ δια τας ευχαρίας; ο θανματοστή των Οραίων Τερψιάν έχει πολλόν καιρόν να μου γράψης; ευχαριστήσθεις εκ μέρους μου τον κ. Άθλιον δι' εσα καλά λέγει και προσέβεται;) Άντάρτην, Ζοφρον Μεσαίωνα, Τίον της Νυκτός (χαίρω που διασκεδάεις τόσον όρρα εις την έσχρήν;) Καλλικάντζιλον (όδοι αυτό!) Φιλιππον Βερκετήν (άκούη δεν έξεδόθη;) Πειρασμένον Άκων (σε συχαίρω;) Άρθοθρον Κοόν (έστειλα εις Πόρον;) Κατωρίδαν (χαίρω που έγινες τόρα καλά και έπίσης να μου γράψης τακτικά;) Ηλιαν Σούκαρ (έστειλα;) Άρδαλουσίαν, Οδρανίαν Δΐψιδα, Ιωάνναν Γρήθ (είπέ τω να μου γράψης με το πρώτον εκ των τεσσαράων ψευδώνυμων;) Έλληρικόν Αίσθημα (και τι έργα παραστάνεις; δεν μου γράφεις;) Φίλταθος, Ίπότην Γουλιέλμον, (ναί, λάθος τυπογραφικόν ο αριθμός 14 έδημοσιεύθη δι' αντι του 12.) Ακόστορον Βοόχον (ώρασι περνάτε!) Πασχάλιαν, Έρδοξον Σαλαμίνα, Τρικέραλον Τόραν Τρεχαγορευτόςουλον κτλ.

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 9 Αυγούστου άπαντήσω εις το προσεχίς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι λύσεις στέλλονται μέχρι της 27 Σεπτεμβρ.

Ο γάρης των λύσεων, δια του όποιου δέον να γράψαι τις λύσεις των εις διαγωνιζόμενοι, πωλείται εν τω Γραματ. μας εις φιλικόν, άν έκαστος περιμή: 20 φύλλα και τριτάτα pp 1.

488. Λεξιγράφος.

Εν γράμμα του άλφαβήτου x' εν μέλος του πρώτου [όπου το όνομα θα κάμουν ενός γνωστού του τόπου.

489. Στοιχειόγραφος.

Αδिका χάνω τον καιρό
Νά της άλλέξω τον καιρό
Γιατί και τόρα είνε θεά
Και με κυττάει και γελά.
Μ' άν κοπιάσω πειό πολύ,
Μέ βήτα έγινε ουλί.
Βεσάλη υπό του Πιητού της Βεθύου

490. Αίνιγμα.

Το μάκαρό μου το λευκό
Μ' έκαμαν ενδοξον πολύ.
Θίς το όνομά μου να σου πώ;
Ίθού: 'Ηλί, Αιλή, λιλί.
Βεσάλη υπό του Χριστοφ Κόρμου

491. Ανωδός Αίνιγμα.

Κρατινίο το σουβλι
Σιδερίνιο το άρνι.
Βεσάλη υπό του Αύγιμου

492 Κεκορυμένον Κυβόλεξον.

- 1 — Παρχία της Θράκης ή πάλα Κρητικία.
- 2. — Ό άρη ή μέλλον ο αίσθη περιβάλλει τα
- 3. — Ψευδή ποτά μη μαρτυρήσθεις. [πάντα]
- 4. — Έσο ταπεινός και άν επί πολλούς όρχεις.

463. **Αόστηρ.**

Νάνειναστασθών
ει άσπρησχο, δια γρα-
μάτων ούτως όστε να-
γαυνώσκονται: κατέ-
τακ ήπειρος, όρβονίσι
πορφόρι και διαγωνίσι
δύο πτηνά.

Βεσάλη υπό της Φαλαγγίς Αστίνος του Σουλίου

464-465. Μυστικάι Έρωτήσεις.

- 1. **Ό Διδάσκαλος:** — (Ζητείται ή έρώτηση.)
- Ό Μαθητής:** — Τρία: το φίλον, το έσσι και το άγιον.
- 2.

Το Ταπεινόν Ίαν: — (Ζητείται ή έρώτηση.)
Το Αργυρίζιον: — Μέχρι της 31 Αυγούστου το βραδύτερον.

466-468. Αόστια Παροφάματα.

- 1. — Η Φυσική ήδονη τα γύτα.
- 2. — Τα άντρα κίεον εις τον ουρανόν.
- 3. — Ό θώραξ είνε λαύρος.

469. Απροοδόκιον.

Πώς είνε δυνατόν να μη πενιά τις;
Βεσάλη υπό του Χιονοκρούστου Τελύριου

470.—474. Μαγικόν γράμμα.

Τη άνιλλαγή ενός ουσούποτε γράμματος εκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αύτου, σχηματισον άλλας τόσας λέξεις: τροφή, όπλον, μάζα, όνομα, άρμα.

475. Διπλή ακροστοιχίς.

Διά των κεφαλών έξ ζώνων, να σχηματισθή ζών, και δια των τραχηλιών των έστρον ζών.

476. Ξωννευτόλιπον.

Τρις συν- * * * * * - * * * * - * * * *
Βεσάλη υπό του Κινζου Αη

477. Γρίφος.

1 3, 4, 7, 11, 18, 29, 47, Η + Ι + Ε
Βεσάλη υπό του Ζωγράφου Μισαίλου

ΑΥΣΕΙΣ

των ανωματικών άσχημων της 13 Ιουλιου Γ Γ

312 [Κατά λάθος έδημοσιεύθη εις το προηγούμενον φυλλάδιον ως λύσις του 312 ή του 323. 'Η λύσις του 312 είνε: 'Η... ή περιμέτρι τον άμελλή.]

313. Κάκπαρις (Κάκπα, ρίς). — **314.** Αθάμας, άδάμας. — **315.** Αρχέλαος. — **316.** (Άχυρούται). — **317.** Τα γένετα.

318.	Σ	319.
Ο	Υ	Ν Ε Ρ Ο Ν
Α	Κ	Ε Ρ Ι Σ
Ε	Ο	Ρ Ι Σ
Β Α Α Ν Α	Ρ Ν Ο Σ	
Α Α Γ Ν Ν	Ν	
Α Δ Α Ι		
Σ Υ Α Γ Ρ Ο Σ		

320. ΚΙ Σ Σ Α
321. ΟΑΥΝΘΟΣ (1, 10, 2, Μηλας, 3, Κογδα, 4, Τη Νος, 5, Σαμοθρακη 6, Μοχ Α Τ Ν Α κΟνος, 7, ΘάΣος). — **322.** Α Χ Ο Θ 'Ο λυκος κ' άν έγέρασε κ' Α Κ Ρ Ι Σ Η άλλατε το μαλλι του, ούδ' την Ν γνωμύη άλλαξε ούδ' την κερφή του. — **323.** 'Οποιοι φυλάει τα ρούχα του έχει τα ασά. — **324.** Άνθρωπος άγράμματος έυλον άπληκτον — **325.** 'Ο Παριμύθης συνδοσιπός του Όδυσσεώς ήν.